НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЮ

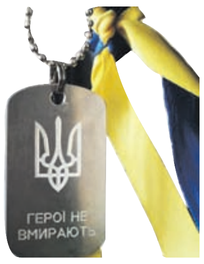

СЛУЖБА НА «ПОЗНАЧЦІ НУЛЬ» 4

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«ВАЖЛИВО БАЧИТИ НА ВІЙНІ КОЖНУ ЛЮДИНУ» 5

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

ВОНИ ЖИВІ, ПОКИ ПРО НИХ ПАМ'ЯТАЮТЬ 6

Маємо поспішати передати у спадок прийдешнім поколінням всю велич подвигів, увічнити прізвища героїв у назвах вулиць, шкіл, фільмах, книгах, піснях.

НАРОДНА АРМІЯ

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

СУБОТА, 21 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №31 (5366)

ЗАСІДАННЯ КОЛЕГІЇ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

«ПЕРЕД НАМИ СТОЇТЬ ЗАВДАННЯ СТВОРЕННЯ УГРУПОВАННЯ ВІЙСЬК, ЗДАТНИХ ПРОТИСТОЯТИ ВОЄННІЙ АГРЕСІЇ»

У ЦЬОМУ КОНТЕКСТІ ВІДНОВЛЕННЯ ОЗБРОЄННЯ, ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ВПЛИВАТИМЕ НА СПРОМОЖНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА ВИКОНУВАТИ ПОСТАВЛЕНІ ЗАВДАННЯ І ТОМУ ПОТРЕБУЄ НЕВІДКЛАДНОГО ВИРІШЕННЯ

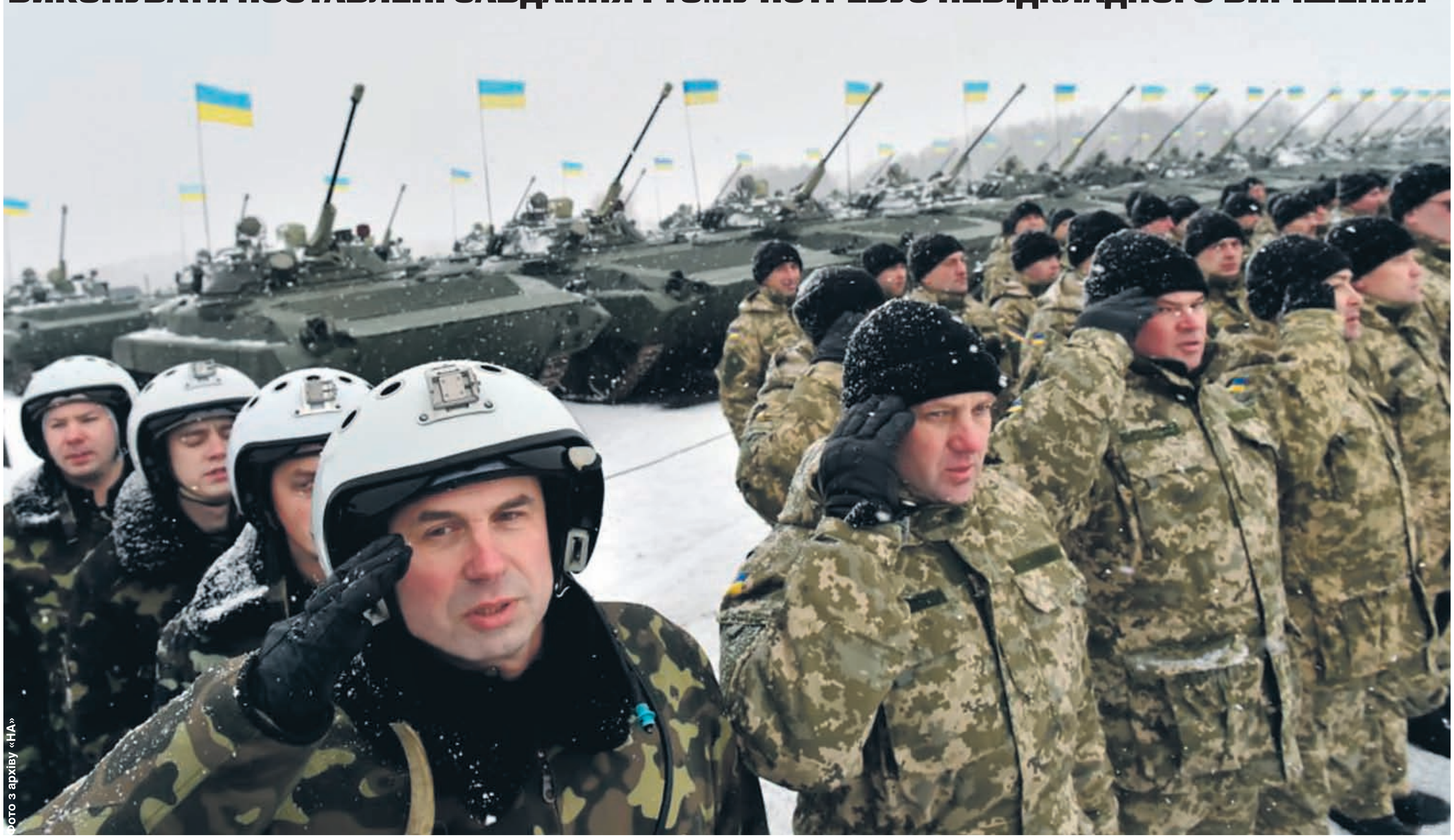

Фото з архіву «НА»

У Києві під головуванням Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака відбулося розширене засідання колегії Міністерства оборони України. У засіданні взяли участь начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко, керівний склад Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України, командувачі видів та оперативних командувань Збройних Сил України, заступники командувачів видів ЗС України з логістики, командири повітряних командувань, представники «Укроборонпрому», інші посадові особи.

На порядок денний засідання були винесені питання щодо забезпечення Збройних Сил України озброєнням, військовою технікою, безпілотними авіаційними комплексами та матеріально-технічними засобами із урахуванням участі ЗС України у проведенні антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей, підсумки фінансово-господарської діяльності оборонного відомства за 2014 рік, інші питання, пов'язані із програмами оптимізації та реорганізації ЗС України.

— Сьогодні Збройні Сили ведуть реальні бойові дії з добре озброєним і навченим ворогом. Перед нами стоїть непросте завдання щодо відновлення боєздатності визначених військових частин та створення угруповання військ, здатних виконувати поставлені завдання та протистояти воєнній агресії, — зазначив Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак. — У цьому контексті відновлення озброєння, військової техніки безпосередньо впливатиме на спроможність українського війська виконувати поставлені завдання і тому потребує невідкладного вирішення.

Вадим КОВАЛЬОВ,
«Народна армія»

Народна АРМІЯ
21 березня 2015 року

ОФІЦІЙНО

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ УХВАЛИЛА ЗАКОН «ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ДЕЯКИХ ЗАКОНІВ УКРАЇНИ ЩОДО РОЗВІДУВАЛЬНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ»

Законом удосконалено правові основи організації і діяльності розвідувальних органів України в умовах збройної агресії з боку Російської Федерації.

Згідно із законом «розвідувальний орган Міністерства оборони України може залучати органи військового управління розвідки та військові частини розвідки Збройних Сил України в порядку, визначеному Президентом України, до заходів добування розвідувальної інформації з метою підготовки і застосування Збройних Сил України для оборони держави та боротьби з тероризмом. Під час добування розвідувальної інформації органи військового управління розвідки та військові частини розвідки Збройних Сил України застосовують технічні засоби розвідки, а в особливий період і під час залучення до боротьби з тероризмом — спеціальні технічні засоби. У цих випадках на військовослужбовців та працівників зазначених органів і військових частин не поширюються положення законів України «Про розвідувальні органи» та «Про оперативно-розшукову діяльність», якими регулюються питання визначення правового статусу, надання повноважень та гарантування соціального захисту».

Законом також встановлено, що розвідувальні органи України можуть «виступати замовниками науково-дослідних, дослідно-конструкторських та інших робіт у галузі розроблення і виготовлення технічних засобів розвідки і спеціальних технічних засобів, необхідних для здійснення розвідувальної діяльності, створювати, закуповувати і застосовувати технічні засоби розвідки та спеціальні технічні засоби в порядку, визначеному законодавством», а також «проникати в міжнародні терористичні, злочинні групи чи організації, а також організації, що здійснюють підривну діяльність проти України, з метою попередження чи припинення їхньої протиправної діяльності та встановлення осіб, які їм сприяють», повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Відповідні зміни і доповнення внесено до законів «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про розвідувальні органи України», «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» та «Про військовий обов'язок і військову службу».

ДОСВІД АТО ПІДКАЗУЄ...

ВІЙСЬКО КЛИЧЕ ДОБРОВОЛЬЦІВ

Вивчаючи досвід проведення АТО, керівництво Міністерства оборони України дійшло висновку, що найбільш ефективними у виконанні бойових завдань є військовослужбовці, які добровільно вирішили вступити до лав Збройних Сил України. Тому Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак дав доручення щодо створення територіальних центрів вербування та комплектування. Фахівці таких центрів займатимуться активним пошуком громадян України, які добровільно виявляють бажання проходити військову службу в армії.

До проведення першого експериментального етапу діяльності центрів залучатимуться найбільш авторитетні військовослужбовці бригад Збройних Сил України, які мають досвід службової діяльності в АТО, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Вони будуть інформувати місцеві громади про службу в Збройних Силах України, шукати патріотично налаштовану молодь, готову на добровільних засадах вступити до лав армії та захищати Батьківщину.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується конкурс на заміщення посади начальника Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, ШПК — «генерал-лейтенант», посадовий оклад 2000–2100 грн.

У конкурсі мають право брати участь офіцери льотного складу, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь, вчене звання і стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше десяти років, оперативно-стратегічний (оперативно-тактичний) рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах), або особи, які мають досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління стратегічного та оперативного рівнів (не менше десяти років) та оперативно-стратегічний рівень військової освіти.

Перелік документів для участі в конкурсі: рапорт, автобіографія, копії документів про освіту та кваліфікацію, службова характеристика, службова картка, медична книжка та довідка про проходження військової служби. Копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць (винаходів) подаються або надсилаються за наявності.

Документи (матеріали) кандидатів надсилати на адресу: 21007, м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105, військова частина А 0215, командиру (з позначкою — «на конкурс»).

Термін подання документів: до 19.05.2015.

Телефон для довідок: (0432) 59-61-09, Долина — 241.

***

Оголошується добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад державних службовців у Командуванні Сухопутних військ Збройних Сил України в період з 23.03.2015 по 24.04.2015:

головного спеціаліста групи військового та адміністративного права юридичної служби — 1 посада, з/пл. від 1800 грн (тимчасово, на час відпустки основного працівника по догляду за дитиною).

Вимоги до кандидатів:

Для головного спеціаліста: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста. Стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менш 3-х років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менш 5-ти років.

Довідки за телефоном: 271-10-99.

ПРІОРИТЕТИ ПРЕЗИДЕНТА

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ УЧАСНИКІВ АТО ПОСИЛИТЬСЯ

Президент України Петро Порошенко за результатами зустрічі з головами обласних державних адміністрацій, яка відбулася 14 березня за участю Прем'єр-міністра України, інших членів Кабінету Міністрів та керівників центральних органів виконавчої влади, затвердив додаткові заходи щодо забезпечення вирішення нагальних питань соціального захисту і реабілітації учасників антитерористичної операції.

Як зазначається в документі, уряд має невідкладно розробити та подати на розгляд Верховної Ради законопроекти про внесення змін до деяких законодавчих актів. Зокрема, щодо надання статусу учасни-

КАБМІН МАЄ ЗАБЕЗПЕЧИТИ СКОРОЧЕННЯ СТРОКІВ РОЗГЛЯДУ ПИТАННЯ ПРО НАДАННЯ СТАТУСУ УЧАСНИКА БОЙОВИХ ДІЙ ТА НЕУХИЛЬНЕ ЇХ ДОДЕРЖАННЯ, ОПРАЦЮВАТИ ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ ЄДИНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕЄСТРУ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ

ка бойових дій особам, які безпосередньо беруть участь в антитерористичній операції та статусу учасника війни особам, котрі забезпечують її проведення. Кабмін також має забезпечити скорочення строків розгляду питання про надання статусу учасника бойових дій учасникам АТО та неухильне їх додержання.

Ще один законопроект, який мають розробити урядовці, — про посилення відповідальності керівників підприємств, установ, організацій за недодержання вимог законодавства щодо збереження за працівниками, призваними на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, місця роботи, посади і виплати заробітку.

Кабінет Міністрів, обласні та Київська міська державна адміністрації також мають посилити контроль за дотриманням роботодавцями соціальних гарантій таких військовослужбовців та в разі виявлення порушень вжити відповідних заходів для відновлення порушених прав, наголошується в документі. За потреби зазначені установи мають сприяти забезпеченню оформлення допомоги по безробіттю демобілізованим із військової служби в найкоротші строки, надання таким особам послуг з працевлаштування, професійної підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації.

Окремо наголошується на визначенні порядку забезпечення житлом сімей учасників бойових дій, які загинули під час проходження служби в районі проведення АТО, і в разі потреби — поліпшення житлових умов.

Документом також пропонується внести пропозицію Національному банку України щодо вжиття заходів зі здійснення контролю за дотриманням фінансовими установами законодавства з забезпечення соціального захисту військовослужбовців — учасників АТО щодо обслуговування ними банківських кредитів.

За дорученням Президента, Кабінет Міністрів спільно з обласними та Київською міською державною адміністрацією також повинні затвердити державну цільову програму медичної, соціально-трудової реабілітації та адаптації учасників антитерористичної операції, передбачивши побудову співпраці з міжнародними організаціями щодо започаткування нових і продовження реалізації наявних відповідних міжнародних проектів. Відповідні програми мають бути затверджені й на регіональному рівні.

ПОВИННІ ЗАТВЕРДИТИ ДЕРЖАВНУ ЦІЛЬОВУ ПРОГРАМУ МЕДИЧНОЇ, СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ТА АДАПТАЦІЇ УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Крім того, у документі наголошується на необхідності збільшення кількості психологів у закладах охорони здоров'я, які здійснюють реабілітацію учасників АТО, та збільшення, в разі потреби, їхнього фінансування. Потребує опрацювання і питання створення для надання спеціалізованої психологічної, психіатричної, психотерапевтичної допомоги учасникам АТО регіональних центрів психологічної реабілітації і лікування, служб соціально-психологічного відновлення таких осіб та залучення до цієї роботи кваліфікованих фахівців.

ПОСИЛИТИ КОНТРОЛЬ ЗА ДОТРИМАННЯМ РОБОТОДАВЦЯМИ СОЦІАЛЬНИХ ГАРАНТІЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

На регіональні й місцеві центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді покладаються завдання з організації надання допомоги сім'ям учасників АТО. Зокрема, проведення соціального інспектування таких сімей з метою вивчення їхніх потреб та визначення видів необхідної соціальної допомоги, здійснення психолого-педагогічного супроводу дітей шкільного віку із сімей учасників антитерористичної операції.

Серед невідкладних завдань уряду і опрацювання питання створення єдиного державного реєстру учасників бойових дій, повідомляє прес-служба глави держави.

У ДОКУМЕНТІ НАГОЛОШУЄТЬСЯ НА НЕОБХІДНОСТІ ЗБІЛЬШЕННЯ КІЛЬКОСТІ ПСИХОЛОГІВ У ЗАКЛАДАХ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Вищезазначені органи влади також мають вжити заходів щодо запровадження обов'язкового медичного обстеження стану здоров'я демобілізованих учасників антитерористичної операції, надання їм першочергового санаторно-курортного лікування та забезпечення технічними засобами реабілітації. До реабілітаційного процесу військових у госпіталях для ветеранів війни та закладах охорони здоров'я мають залучатися фахівці з фізичної реабілітації.

Кабмін також має забезпечити вирішення питання щодо збільшення в цих лікувальних установах норм грошових витрат на харчування та медикаменти в розрахунку на одного хворого на день.

Органи влади також мають посилити роботу із забезпечення інформаційної підтримки заходів мобілізації та демобілізації; запровадити роботу телефонних «гарячих» ліній для надання консультативної допомоги учасникам АТО та членам їхніх сімей, надання їм відповідних послуг за принципом «єдиного вікна», а також соціальних та медичних послуг із виїздом у місця проживання демобілізованих військовослужбовців; сприяти залученню волонтерів, волонтерських організацій до заходів щодо соціальної реабілітації і адаптації учасників антитерористичної операції.

Указ набирає чинності з дня його опублікування.

УКРАЇНА — ЄС

«МИ ЗАХИЩАЄМО НЕ ТІЛЬКИ СВОЮ ДЕРЖАВУ, А Й ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КОРДОН»

— Іноколи виникає дискусія між окремими країнами-членами ЄС щодо можливого пом'якшення санкцій по відношенню до Російської Федерації. Хочу дуже чітко заявити, що дискусія може йти тільки про продовження та підвищення санкцій по відношенню до Росії, — заявив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк у Брюсселі після завершення зустрічі із Президентом Європейської Ради Дональдом Туском.

Арсеній Яценюк наголосив, що Україна «виконала і виконує все, щоб у країні був мир і стабільність»: «Ми захищаємо не тільки Україну, а й європейський кордон».

— Бажання з боку Росії повернути Україні її території — Донецьк, Луганськ і Крим — немає, — додав він.

Росія, зазначив Прем'єр-міністр України, зобов'язана повністю виконати Мінські домовленості: «Для нас виконання Мінської угоди — це тоді, коли законна влада України буде в кожному селі, в кожному місті й кожному районі Донецької і Луганської областей, і коли ми повністю відновимо контроль над українсько-російським кордоном».

— Формула російської стабільності — це нестабільність в Європейському Союзі. І якщо Путін зруйнує єдність між країнами-членами ЄС та між лідерами країн ЄС — це буде найбільша історія успіху президента Путіна. І це буде катастрофа для Європейського Союзу, — наголосив він. — Переконаний, що Європейському Союзу вдасться втримати єдність, що санкції не будуть послаблені та що макрофінансова допомога Україні як буде прискорена, так і буде розглядатися питання про її збільшення.

Відповідаючи на запитання журналіста щодо можливості направлення миротворчої місії до України, глава уряду нагадав, що 18 березня Парламент України ухвалив резолюцію зі зверненням до ООН та ЄС «направити миротворців, аби забезпечити виконання Мінських домовленостей».

Він нагадав, що це було спільною ініціативою Президента України та уряду України: «Ми очікуємо, що наші європейські друзі підтримають цю ідею. Адже всі хочуть миру в Європі, і один із інструментів для його досягнення — направлення миротворців».

У відповідь на запитання стосовно ходу реформ в Україні, які обговорювалися на зустрічі з Дональдом Туском, Арсеній Яценюк зазначив, що уряд очікує, що Європейська Рада підтримає ті реформи, які є сьогодні в Україні.

Кабінет Міністрів вдвічі скоротив кількість податків, ухвалив три пакети жорсткої бюджетної економії, змінив систему соціального забезпечення: «Ми були змушені змінити тарифи на енергетичні ресурси і розпочали одну з найбільш складних, але важливих програм надання субсидій для громадян України, ми провели реформи в енергетичному секторі. Ми зробили за рік те, що не робилося протягом двадцяти років. І заява міністрів фінансів «Великої сімки», заяви Європейської Ради і наших європейських партнерів — чітке цьому свідчення. Ті, хто не проводять реформи, не отримують 25 млрд доларів від МВФ і міжнародних кредиторів».

Під час зустрічі у Брюсселі Арсеній Яценюк і Дональд Туск обговорили спільні підходи до подальших дій з боку ЄС на підтримку України, повідомляє Урядовий портал.

ДЕЩО З ПРИВОДУ

«ДОНБАС ХОЧЕ ВІДДІЛИТИСЬ? НЕ ВІРТЕ ЦЬОМУ!»

Основою всієї путінської пропаганди й інформаційної політики є гасло, що Донбас не є Україною, що всі мешканці цього багатого мальовничого краю прагнуть жити в Росії. І справа «руських витязів» — за допомогою автомата Калашникова посприяти якнайшвидшому здійсненню цієї мрії. Та вся ця маячня частково діє лише на підконтрольних терористам громадян.

Насправді ж люди української території Донбасу прагнуть жити у складі України і ототожнюють себе лише з цією державою. І тут не потрібно бути політологом чи соціологом. Варто лише пройтись вулицями звільнених від сепаратистів — Краматорська, Слов'янська чи інших містечок і сіл цього краю. Відразу відчувається, що переважна більшість громадян з повагою і вдячністю ставляться до українських солдатів.

Маленька дівчинка Юля подарувала мені зелену квіточку. Потім батьки дитини пояснили, що їхня дочка вже давно хотіла щось подарувати «дяді солдату», який захищає її життя від бандитів. І вишиті соняшники (це також символ Донбасу, адже їх тут сіють чимало, і соняшникове насіння тут теж вважається «чорним золотом»), як і надпис на звороті, є подарунком дівчини з Донбасу, яка так і не назвала своє ім'я.

— Ви зрозумійте, ми всі дуже вдячні, що українські бійці просто врятували нас з лап путінських найманців, — сказала вона. — Для нормальних людей, які мешкають на Донбасі, всі ці «новороси» — просто якась пошесть і чума. Коли вони були в нас, то нам здалось, що Сталін і Ленін піднялись з могил і встановлюють тут свої порядки, обносячи все колючим дротом. Ми ніколи не хотіли так жити. Але нас ніхто не запитав. Заслані з Росії провокатори за згодою місцевих правителів провели якісь фейкові референдуми...

Однак головний меседж висловив літній чоловік, який був свідком нашої розмови.

— Вам, напевно, завжди казали, що Донбас хоче відділитись? — запитав він і продовжив: — Не вірте цьому. Донбас ніколи не був російським. Це ілюзія, створена путінською пропагандою. Так, ми — прості робітники, шахтарі, селяни. Так, більшість з нас говорить російською. Та разом з тим ми прагнемо жити в Україні. І нам непотрібні всілякі там автономії чи республіки. Ми так само рівні перед нашою державою, як і мешканці інших областей. І ми просимо всю Україну не залишати нас на поталу тій орді, що суне зі Сходу.

Проте, що Донбас проти російської окупації, свідчить і великий волонтерський рух серед мешканців цього регіону. Можливо, він не такий централізований, як в інших областях України, та той, хто був на АТО, обов'язково зустрічався з людьми, які просто допоможуть відремонтувати машину, поділяться теплом своєї домівки та гостинністю.

Та бути патріотом на Донбасі часто-густо просто небезпечно. Річ у тому, що адепти «руського міру», хоч і є тут у меншості, проводять агресивну російську зовнішню політику. Керовані своїми кремлівськими патронами, вони вдаються до кримінальних злочинів. Звичайно, мета в них одна — залякати українців, що прагнуть миру. Однак їм чим далі, тим важче це робити, адже люди Донбасу вже розуміють, яку свободу під прикриттям «Градів», «Ураганів» та «Смерчів» несуть сепаратисти.

Тарас ГРЕНЬ,
із зони АТО

СИТУАЦІЯ В ЗОНІ АТО

ПОРУШЕННЯ МІНСЬКИХ УГОД ТЕРОРИСТИ ЗАМИЛЮЮТЬ БРЕХЛИВОЮ ПРОПАГАНДОЮ

Ситуація в зоні АТО має тенденцію до загострення. Напруження та збройні провокації з боку бойовиків зберігаються по всій лінії розмежування. Терористи вкотре брутально порушили Мінські домовленості. За інформацією прес-центру антитерористичної операції, протягом ночі з 19 на 20 березня противник завдав ударів по позиціях українських військ з озброєння, яке ще на початку березня мало бути відведене від лінії розмежування на відстань не менше 25 кілометрів. Так, на Донецькому напрямі терористи зі 120-міліметрових мінометів обстріляли опорні пункти сил АТО в районі Красногорівки та Пісків. Активізація провокацій терористичних формувань спостерігалась і на Луганському напрямку. Тут поблизу селища Сокільники ворог застосував проти сил АТО реактивні системи залпового вогню БМ-21 «Град».

Через тимчасово неконтрольовані Україною ділянки кордону триває постачання з Росії великої кількості озброєння та військової техніки для бойовиків.

Позавчора відбулося зіткнення українських військ з бойовиками біля Станиці Луганської — наші позиції були обстріляні з зенітної установки і мінометів. За інформацією керівника Луганщини Геннадія Москаля, внаслідок бойових дій міст через Сіверський Донець у Станиці Луганській повністю зруйновано — пішохідний і автомобільний рух неможливий.

Противник веде активну повітряну розвідку, за добу зафіксовано польоти 5-ти БПЛА поблизу Маріуполя.

Російська сторона нагнітає істерію в інформаційному просторі та веде брехливу пропагандистську кампанію, заявляючи про нібито «безчинства» українських військових у зоні АТО та безпідставно звинувачуючи офіційний Київ у порушенні Мінських домовленостей. Мета цієї брудної акції — відведення уваги міжнародної спільноти від численних фактів невиконання бойовиками і Росією умов припинення вогню та відведення важкого озброєння.

За даними розвідки, НЗФ проводять посилені навчання із залученням російських інструкторів. Бойовики засвоюють тактику ведення бою в умовах міста. Зокрема, відпрацьовуються дії мобільних груп, посилених безвідкатними гарматами, що встановлені на автомобілях. З цією метою НЗФ отримали з Росії півтори сотні 107-мм безвідкатних гармат Б-11. Також, за оперативною інформацією, противник активно вводить в експлуатацію дротові канали зв'язку від штабів до передових позицій.

Водночас українська армія зразково виконує положення Мінських домовленостей щодо відведення важкого озброєння. Міжнародні спостерігачі з моніторингової місії ОБСЄ відвідали місця збереження зброї й підтвердили, що важка техніка української стороною відведена. Водночас бойовики не надали жодної інформації про місця збереження зброї, що вкотре демонструє: проросійські найманці не зацікавлені в мирному врегулюванні конфлікту й вкотре порушують укладені домовленості.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ФРОНТ

НА БОРОТЬБУ ЗА ПРАВДУ — НОВІ СИЛИ

Фото Дмитра ЛЮБЧЕНКА

Досвід проведення антитерористичної операції довів необхідність посилення підготовки фахівців інформаційної сфери, адже головним знаряддям боротьби з пропагандистською машиною Кремля є поширення правди про події на «гарячому» Донбасі серед усіх верств населення країни та світу.

За окремим дорученням Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака, у Військовому інституті Київського національного університету імені Тараса Шевченка був проведений п'ятиденний тренінг для мобілізованих журналістів.

— Ваша зброя — це об'єктиви та перо, які повинні розповідати правду про те, що роблять наші воїни, як вони відстоюють нашу незалежність. Сьогодні ваші сила, професійний досвід та загострене відчуття відповідальності як ніколи потрібні нашій Батьківщині, — наголосив заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед.

Нагадаємо, що Міністерство оборони України оголосило конкурс серед мобілізованих представників ЗМІ для призначення на посади прес-офіцерів підрозділів. За надісланими резюме було відібрано 40 кандидатів із числа мобілізованих журналістів (це фотокори, оператори, кореспонденти та ведучі українських телеканалів, регіональних ЗМІ). Тепер, після проходження тренінгів з організації роботи інформаційно-медійних структур Міністерства оборони України в районах проведення АТО, вони будуть призначені на посади та відправлені у склади своїх підрозділів у райони виконання бойових завдань.

Під час тренінгів майбутні прес-офіцери опанували не лише нову для них спеціальність, а й удосконалили власні професійні навички. Мобілізовані журналісти прослухали курс лекцій від провідних вітчизняних медійників, фахівців інформаційних технологій, військових кореспондентів та прес-офіцерів, а також науково-педагогічного складу інституту.

— Війна гібридна, а жертви реальні. І саме з інформаційної складової вона почалася. Адже спочатку захоплювалися телевежі та кабельні оператори. А ви будете на передовій цієї інформаційної війни, — наголосила заступник Міністра інформаційної політики України Тетяна Попова.

Одним із слухачів, який пройшов ці курси, є прес-секретар Центру досліджень енергетики, а нині лейтенант Максим Мединський із 79-ї окремої аеромобільної бригади.

— Про набір на курси дізнався від друзів у Facebook. Так склалося, що саме в цей час я перебував вдома після ротації, тому відгукнувся на пропозицію. Інформаційну боротьбу підтримував своїми силами, по можливості писав щось у соціальних мережах, дописував у ЗМІ. Найперше, що вважаю за потрібне на посаді прес-офіцера, — надавати правдиву інформацію від першоджерела, — розповів він.

Попри чималий журналістський стаж редактор відділу коментарів видання «Газета по-українськи» та журналу «Країна» капітан Дмитро Гамаш, який нещодавно повернувся із зони АТО, вже думає по-військовому і розуміє, де межа доступу до інформації, де важливіше зберегти таємницю та життя свого особового складу.

— Насамперед на курсах я дізнався, як правильно налагодити взаємодію між журналістами та посадовими особами в підрозділі, — зауважив мобілізований журналіст. — Прес-офіцер — перспективна професія, яка дійсно надасть можливість з найменших подробиць скласти цілісну картину того, що відбувається в зоні АТО.

Прес-офіцери у військових підрозділах не є новиною. Та сьогодні розглядається питання щодо застосування досвіду «вбудованої журналістики», тобто журналіста як частини бойової одиниці.

Представники відомих та авторитетних ЗМІ, наприклад, 1+1 media та Reuters, сподіваються, що прес-офіцер у військах стане сполучною ланкою між військом і суспільством. Наявність їх у підрозділах в зоні АТО дозволить отримувати інформацію від першоджерела, безпечно та ефективно працювати під час бойових дій. Тут важливо підтримувати постійні контакти з військами, сприяючи налагодженню відкритості армії. А головне — швидко реагувати на дезінформацію й спростовувати фейки.

В рамках підтримки антитерористичних дій в країні з боку фінансових закладів, начальник департаменту соціальної і кадрової політики ПАТ «АВАНТ-БАНК» Анфіса Анікушина передала мобілізованим журналістам 24 відеокамери для роботи в зоні АТО.

У свою чергу директор по зв'язках з громадськістю компанії МТС Вікторія Рубан розповіла про ризики користування в зоні АТО мобільним зв'язком. Також компанія МТС передасть військовим журналістам 40 модемів мобільного інтернету та забезпечить їм безлімітний трафік.

Ангеліка ДІЛАЙ,
«Народна армія»

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЮ

СЛУЖБА НА «ПОЗНАЧЦІ НУЛЬ»

Станиця Луганська — селище міського типу Луганської області. До 2014 року населення Станиці становило близько 14500 осіб, більшість з них традиційно вважали себе донськими козаками. Зараз у селищі залишилося не більше тисячі мешканців переважно літнього віку. 21 серпня минулого року Станиця Луганська була звільнена від терористів підрозділами Збройних Сил і над райрадою знову замайорів український прапор. Через важливе розташування селища донедавна за нього постійно велися активні бої із застосуванням важкої артилерії.

Станиця Луганська зустріла нас розбитими будівлями і двома танками на в'їзді. Перший — знищений Т-64. Другий — ціленький ІС-3 зразка 1945 року — височів на постаменті як пам'ятник. Навмисно зупиняємось, щоб прочитати написане російською під ветераном Другої світової: «С бесом боролись отец, дед и прадед. Дом защищать — вот наша доля. Те, кто нас предал, нам больше не братья. Все ополченцы навечно бесы».

Від'їжджаємо, за деякий час нас зупиняють свої. Ретельно перевіривши, попереджають: «Попереду міст через Сіверський Донець, не думайте його переїжджати, бо отримаєте з кулеметів одразу і з того боку, і від своїх. Там уже «позначка нуль», за кілька сотень метрів — позиції терористів. Рухайтесь повільно, наші розвідники вас зустрінуть…»

Зустріли, перевірили, але якось не надто зацікавлено, хоча зі мною були волонтери. Хлопці тривожно поглядали в бік мосту і чогось чекали. Хвилин за п'ять зі сторони терористів на міст вилетіла старенька іномарка. Розвідники на ходу познімали зброю із запобіжників і оточили автівку. «Він один!», — гукнув якийсь з них. З машини вибрався підполковник, нервово закурив. Познайомилися, як виявилося — колеги. Підполковник Анатолій Прошин — начальник прес-центру оперативного командування «Північ». Днями один з наших підрозділів «пощипала» російська козача диверсійно-розвідувальна група. Втрат не було, але згорів підбитий нею автомобіль. Анатолій розповідає: «Нам вдалося зв'язатися з тією стороною, на мене телефоном вийшов командир донського козачого формування Олександр. Тільки що провели з ним перемовини. Каже, дончаки воювати не хочуть, для них також важливий режим повної тиші. Обіцяли не стріляти… Побачимо, що з тих обіцянок вийде…»

Андрій оператор пускової установки ПТУР

Підполковник Прошин орієнтує нас на місцевості, підказує подальший маршрут. Знаходимо один з підрозділів 17-ї окремої танкової бригади, яка воює по всій зоні АТО. Танкісти охоче зі мною спілкуються, розповідають про розгром, який вони разом з «сусідами» напередодні перемир'я вчинили загону російських «афганців». Ті почули про ротацію серед українців і вирішили, що проти них стоїть необстріляне поповнення, пішли в атаку і навіть підібрались до позицій роти на двісті метрів. Та потім довго визбирували по посадках понад річкою своїх загиблих.

Спілкування з танкістами «на камеру» не фіксували, бо більшість вояків обґрунтовано хвилюються за свої сім'ї. Є серед них і мешканці Донеччини. Вони трохи невесело сміються: «Фотографуйте, нам уже втрачати нічого…»

Перший з них — Андрій з дуже українським козацьким прізвищем до війни працював рятівником на шахті імені Засядька. Сім'ю з Донецька він давно вивіз, та про всяк випадок просить прізвище не називати. Запитую, чому так. «За два тижні в катівні Донецького СБУ степлерами і паяльником мене навчили обережності, — відповідає чоловік, ведучи мене до одного зі спостережних пунктів. — До того ж у мене до терористів є власний, дуже особливий рахунок».

Андрій обіймає посаду оператора пускової установки ПТУР, постійно має при собі бінокль. «Нам би сучасні прицили, — бідкається, — ще прилади спостереження, особливо нічні. Хочу вирахувати сепаратистський кочівний танк, багато він нам шкоди завдав. Ховається в балках, робить кілька прицільних пострілів і тікає. Самі дивіться, ховатись їм там є де!» Вивчаю облаштування позицій на ворожій стороні і подумки лаюся. Від передових позицій наших підрозділів на глибину від чотирьохсот до трьох тисяч метрів над річкою та на панівних висотах — суцільні капітальні укріплення з бетону. «Зліва на горі, — уточнює Андрій, — якийсь мордовський батальйон, нижче справа — начебто козаки-дончаки». Питаю, як він до козаків ставиться. Андрій задоволено підкручує характерні руді вуса і знімає з голови шапочку, демонструючи «оселедець»: «А на кожного бравого донського козака в нас знайдеться хвацький запорізький!»

— Як з ув'язнення втік? — цікавлюсь.

— Пощастило! У службі безпеки «ДНР» знали про мою українську позицію, катували кожного дня, від побоїв я був з ніг до голови синій. Несподівано відпустили. Добрався додому, швиденько помився, зібрав торбину з продуктами, попрощався з дружиною і, прихопивши мобілку, пробирався ярами в сторону наших. Шість годин виходив пішки, край свій я добре знаю. Невдовзі вдалося забрати й сім'ю…»

Зі сторони ворога пролунали постріли. «Між собою воюють, — прокоментував Андрій, — це у них постійно, гризуться, мов собаки.

Рядовий Геннадій ХАРЧЕНКО

По нас з вишок на горі іноді під вечір б'ють снайпери. Йдемо, познайомлю з Геннадієм».

Рядовий Геннадій Харченко — також оператор протитанкової установки, воює від самого початку збройного конфлікту на Сході держави. Спочатку «партизанив», ходив у рейди по тилах сепаратистів. Потім вирішив вступити у Збройні Сили України. Щоправда, сорокавосьмирічний чоловік обійшов чотири військкомати, поки над ним «не змилувалися» в бердянському. З листопада він — у 17-й танковій.

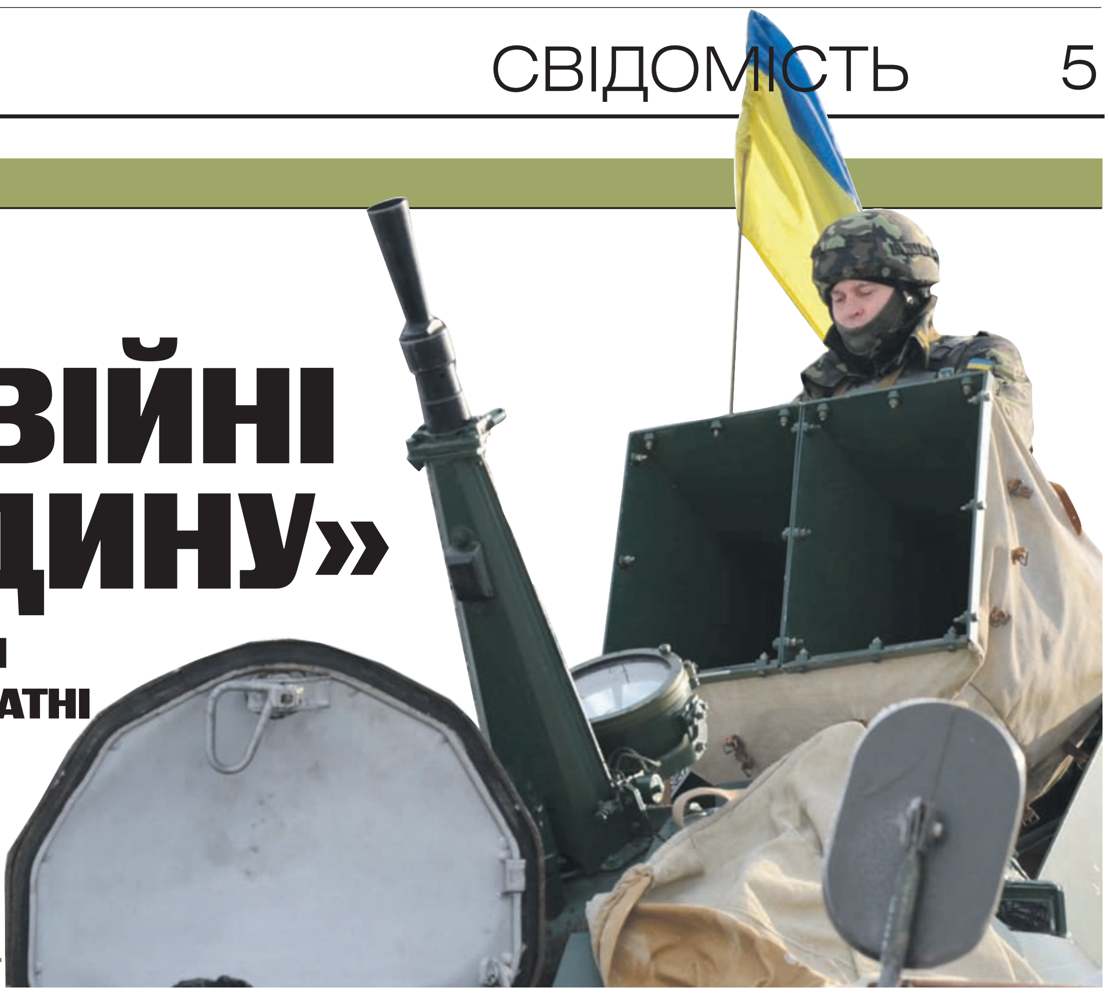
Геннадій штурхає ногами купки осколків і відмахується від моїх розпитувань про його бойовий шлях, зриваючись на розповіді про рідну Донеччину. «Нас у взводі було троє корінних донеччан. Один, Ігор Казаков, — земля йому пухом, загинув нещодавно під танковим обстрілом, тоді в нас ще було семеро поранених… Уявляєте, за українське слово на базарі, на вулицях Донецька — арешт та виправні роботи, за вголос сказане «Слава Україні» — розстріл! Прощають українську мову тільки селянам на базарі, бо й сепаратистам треба щось їсти, голод не тітка. Інформацію про мене тамтешній службі безпеки «злили» мої ж знайомі, але я, знаючи це, з ними постійно спілкуюсь, отримую вісточки з рідного місця...»

Віктор ШЕВЧЕНКО, із зони АТО

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«ВАЖЛИВО БАЧИТИ НА ВІЙНІ КОЖНУ ЛЮДИНУ»

В ІНФОРМАЦІЙНІЙ ВІЙНІ XXI СТОЛІТТЯ МАЮТЬ ВИКОРИСТОВУВАТИСЯ АДЕКВАТНІ ПРОПАГАНДИСТСЬКІ ЗАСОБИ

Важливість впливу на свідомість та поведінку військовослужбовців з метою формування у них високого морально-бойового духу, особливо у бойовій обстановці, важко переоцінити. У цьому питанні ключову роль має відігравати інформаційно-пропагандистське забезпечення війська.

Які проблеми існують сьогодні в організації інформаційно-пропагандистського забезпечення під час антитерористичної операції на Сході України? Що потрібно зробити для покращення цієї роботи? Про це та інше — в інтерв'ю із заступником керівника антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей полковником Валентином ФЕДІЧЕВИМ.

— Валентине Миколайовичу, охарактеризуйте, будь ласка, стан забезпеченості наших військовослужбовців у зоні АТО для ведення успішної боротьби з російсько-терористичними угрупованнями? Чого особливо бракує бійцям?

— За обсягами забезпечення підрозділів, задіяних в АТО, всім необхідним для ведення бойових дій провідна роль належить державі. Це стосується зброї й бойової техніки, боєприпасів, пального, грошового утримання, одягу, продуктів харчування відповідно до норм забезпечення тощо. Держава нині витрачає величезні кошти. Інша річ — ефективність цих витрат, постачання всього необхідного до конкретного підрозділу, конкретного військовослужбовця, а також внесення оперативних змін у номенклатуру постачання згідно з потребами бойового застосування військ та особливостями проведення АТО. Тут, дійсно, є чимало недоліків, які викликають цілком обґрунтовані нарікання з боку військовослужбовців.

Представники волонтерського руху зараз активно дбають про наших захисників. Особливо важливо, що вони забезпечують потребу війська в тих речах, які залишаються поза увагою офіційних постачальних структур або не включені до офіційних переліків. За це, власне, їм дуже вдячні захисники Батьківщини і весь український народ. Разом з матеріальними засобами вони доносять до опорних пунктів, блокпостів, польових таборів тепло далеких домівок, родинне піклування. Особливо дорогими для військових є дитячі листи та малюнки. Воїни відчувають велику значимість своєї військової праці та жертовності.

«ГОЛОВНЕ — СФОРМУВАТИ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ВНУТРІШНЄ ПЕРЕКОНАННЯ: «Я ДОВІРЯЮ!». ЦЯ ДОВІРА, ЗОКРЕМА, МАЄ ПОШИРЮВАТИСЯ НА ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНЕ КЕРІВНИЦТВО ДЕРЖАВИ, КОМАНДИРІВ, ТОВАРИШІВ, ЗБРОЮ, ЗАСОБИ ЗАХИСТУ, ЗАХИЩЕНІСТЬ РОДИНИ»

Якщо казати більш конкретно, то військові в опорних пунктах, на блокпостах відчувають потребу насамперед у натільній білизні, бо можливість прання є вкрай обмеженою. Необхідні й засоби особистої гігієни, які пристосовані до використання у польових умовах. А також електричні ліхтарики, засоби розігрівання їжі, спальні мішки, плащі. Потрібна й домашня їжа тривалого зберігання, фрукти, солодощі тощо, а також цигарки.

Практика довела, що найзручнішим засобом для приготування їжі в польових умовах є невеличка, так звана туристична, газова горілка. У дефіциті й невеликі електрогенератори, із застосуванням яких можна заряджати мобільні телефони й освітлювати бліндаж. Потрібна питна вода, причому в невеликих пляшках. Це зручно і для пиття, і для приготування їжі.

Безумовно, не буде зайвою постільна білизна, оскільки вона оновлюється, як правило, під час ротації, і ковдри та гумові каремати. Зараз великою є потреба в легкому водонепроникному взутті, таких собі «дутиках», обов'язково — з прорезиненим низом. Потрібне й високе гумове взуття. Всього цього, на жаль, немає в номенклатурі забезпечення військ. Отримати його можна лише від спонсорів, волонтерів і небайдужих людей.

Але не лише це. Турбуються волонтери й про покращення бойових можливостей українських бійців. Так, військові на передових позиціях відчувають гостру потребу в сучасних оптичних засобах спостереження й прицілювання, зокрема у тепловізорах.

— Як би ви оцінили морально-психологічний стан особового складу?

— Річ у тому, що для кожної військової частини, для кожного військового підрозділу, що перебуває в зоні АТО, він є суто індивідуальним. На морально-психологічний стан впливають різні фактори. Це і час перебування на передовій, і наявність інженерних і захисних споруд (бліндажів, перекритих щілин), і інтенсивність бойових дій, і тривалість обстрілів. Впливають також погодні умови, бойовий досвід, навіть готовність до тих чи інших видів бойових дій. Не можна не враховувати і ставлення бійців до командирів, і рівень справності техніки, і розуміння людьми логіки тих завдань, які вони отримують.

— Яким чином здійснюється морально-психологічне забезпечення в бойових умовах? На чому зосереджуються основні зусилля?

— Головне — сформувати у військовослужбовців внутрішнє переконання: «Я довіряю!». Ця довіра, зокрема, має поширюватися на військово-політичне керівництво держави, командирів, товаришів, зброю, засоби захисту, захищеність родини. Також має бути впевненість у власних силах та бойових вміннях.

Солдат довіряє офіцеру, якщо останній впевнено володіє зброєю й бойовою технікою, вміє її ремонтувати, поділяє всі небезпеки й незручності бойових умов разом з підлеглими, вміло організовує бій, береже життя воїнів. Важливою є й система морального заохочення, зокрема бойові нагороди, а також грошове стимулювання бойової активності.

— Раніше у військах була посада пропагандиста, який брав на себе левову частку завдань з інформаційної та ідеологічної підготовки особового складу. А хто у вас зараз безпосередньо займається інформаційно-пропагандистським забезпеченням?

— Тут є безліч проблем. Так, у кожному секторі є начальник відділення або група по роботі з особовим складом. Відразу скажу, що цього вкрай недостатньо. Повинен бути заступник керівника сектору по роботі з особовим складом, що матиме в підпорядкуванні відділ із щонайменше п'яти осіб. У нього обов'язково має бути необхідний засіб для пересування — автомобіль, ПЕОМ, друкарський пристрій тощо.

«ІНФОРМАЦІЙНО ОЗБРОЄНИЙ ВОЇН ТВЕРДИЙ У СВОЇХ ПЕРЕКОНАННЯХ І НЕЗЛАМНИЙ У ПОЄДИНКУ З ПРОТИВНИКОМ»

Основу відділу мають становити фахівці з військової психології, військової культури. Важливо бачити на війні кожну людину.

Серед керівного складу АТО має бути заступник керівника АТО по роботі з особовим складом. У його підпорядкуванні повинні бути офіцери-психологи, а також офіцери з інформаційно-пропагандистського забезпечення і контрпропаганди.

Необхідно поновити практику щоденних донесень, в основі яких — конкретні прізвища військовослужбовців, котрі відзначилися в бою, документальна фіксація прикладів героїзму та відваги, виявлення прорахунків у роботі з людиною та шляхи їхнього усунення, поширення бойового досвіду.

— Наскільки мені відомо, в минулому залишилися гучномовні станції, похідні автоклуби, пересувна оперативна поліграфія, мобільні кімнати з наочною агітацією тощо, але на зміну їм нічого не прийшло. А які ж зараз сили і засоби задіяні в інформаційно-пропагандистському забезпеченні?

— Це не так. Усі ці засоби є вкрай потрібними. Інша річ — їхній стан та відповідність сучасним потребам. Війна не закінчилася. Необхідні оперативні рішення з цих питань. Відверто кажучи, ми відстали у забезпеченні сучасними засобами пропаганди.

Радіоприймач може бути ефективним лише за умови створення відповідної військової радіомережі. Сьогодні вона відсутня. Недостатньою є оперативність доставки друкованих видань на передову. Існує необхідність у поверненні похідних друкованих видань до кожної бригади. Щоправда, у зоні проведення АТО з листопада минулого року вже діє пересувний видавничий пункт Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія». Військові журналісти випускають так звану польову газету, в якій розповідають про бойову роботу підрозділів, мужніх українських військовослужбовців тощо. Але його технічні можливості незначні у порівнянні з реальною потребою у друкованій продукції в підрозділах, задіяних в АТО.

— В який ще спосіб можна задовольняти інформаційні запити військовослужбовців?

— Тут можуть допомогти електронні планшети, на яких можна переглядати записані кінофільми. Причому — кінофільми тематично підібрані. Може спрацювати й електронна добірка книг на планшетах. Адже ми можемо вкладати туди те, що конче потрібно. Інформаційно озброєний воїн твердий у своїх переконаннях і незламний у поєдинку з противником.

Сьогодні доставка на передову центральних періодичних друкованих видань обмежена. Основним джерелом отримання інформації військовослужбовцем на передовій є мобільний телефон. Тому військовим пропагандистам необхідно врахувати ці фактори.

— На чому, на ваш погляд, потрібно зосередити увагу, щоб покращити інформаційно-пропагандистське забезпечення?

— Якби ми мали можливість друкувати відповідні пропагандистські матеріали безпосередньо в кожному нашому секторі АТО, в кожній бригаді, дбати про те, щоб ця інформація була оперативною і наближеною до конкретних військовослужбовців, яких тут знають, то це було б дієвим захистом від нападів ворожих ідеологів. Безумовно, в нагоді була б військова рухома УКХ-станція і військові УКХ-радіоприймачі в особового складу. Свою дієвість довели й планшети з конкретною інформацією. В інформаційній війні XXI століття мають використовуватися адекватні пропагандистські засоби.

— Як би ви охарактеризували роботу психологів у зоні АТО? Чи вистачає фахівців? Наскільки високим є рівень їхньої підготовки та ефективність роботи?

— Річ у тому, що в нас робота військового психолога, на жаль, є епізодичною. В ідеалі він має працювати з людиною на всіх етапах її військової служби: під час призову, де вивчає контингент; у процесі бойового навчання; забезпечувати формування підрозділів, бойових розрахунків, екіпажів; протидіяти виникненню бойових психологічних травм; надавати психологічну допомогу тощо. У нас же тут є значні системні прогалини.

Бесіду вів Олександр БОНДАРЕНКО, полковник запасу

Народна армія
21 березня 2015 року

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

ВОНИ ЖИВІ, ПОКИ ПРО НИХ ПАМ'ЯТАЮТЬ

Свого часу, перебуваючи у Вашингтоні, відвідав меморіальний комплекс, де увічнено пам'ять американських військовослужбовців, загиблих на війні у В'єтнамі. На його стіні викарбовано прізвища всіх убитих там воїнів. Ми були вражені, як просто рідним та близьким отримати довідку про участь цих військовослужбовців у тій війні. Достатньо назвати прізвище, викарбуване на стіні меморіалу, і без будь-яких формальностей на місці видадуть відповідний документ.

Схоже, що в такий же спосіб увічнити пам'ять загиблих учасників антитерористичної операції намагаються й у столиці України. Вже у квітні поточного року на мурах Михайлівського Золотоверхого собору з'явиться Стіна пам'яті. Там розмістять фотографії загиблих у боях на Донбасі героїв, рядки з їхніх біографій.

Такі стіни пам'яті вже є на приміщенні Національного військово- історичного музею, на підпорній стіні Андріївської церкви. На них розміщено прізвища і фотографії кількох сотень загиблих захисників України.

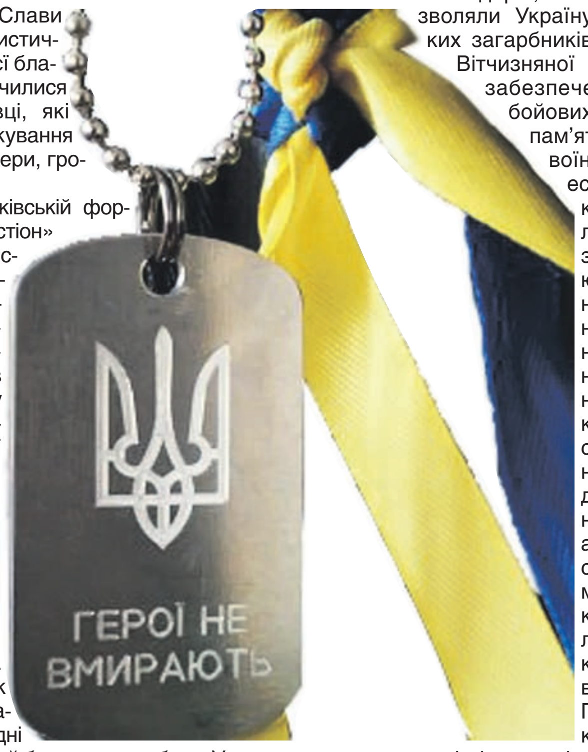
МАЄМО ПОСПІШАТИ ПЕРЕДАТИ У СПАДОК ПРИЙДЕШНІМ ПОКОЛІННЯМ ВСЮ ВЕЛИЧ ПОДВИГІВ, УВІЧНИТИ ПРІЗВИЩА ГЕРОЇВ У НАЗВАХ ВУЛИЦЬ, ШКІЛ, ФІЛЬМАХ, КНИГАХ, ПІСНЯХ

І в інших містах та населених пунктах проводяться заходи з увічнення пам'яті загиблих учасників антитерористичної операції. Іменами героїв називають вулиці і школи, на честь їхніх подвигів встановлюють меморіальні дошки, створюють музеї, куточки бойової слави.

Так у Сумській ЗОШ №9 відкрили меморіальну дошку на честь її колишнього учня Сергія Табали. Він загинув у бою під час захисту донецького аеропорту у 18 років, тож вважається наймолодшим «кіборгом». Загиблому герою присвоєно звання «Почесний громадянин міста Суми».

У селищі Маневичі що на Волині відкрито пам'ятний знак на честь Героя України Андрія Снітка. Боєць добровольчого батальйону «Азов» у бою під Іловайском накрив своїм тілом гранату, що кинули в його побратимів, чим врятував їм життя. Порушено питання щодо присвоєння імені героя одній з вулиць районного центру, а також школі, де він навчався.

На території Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону у Вінниці створили Алею Слави героїв антитерористичної операції. До цієї благодійної акції долучилися військовослужбовці, які проходили курс лікування в госпіталі, волонтери, громадськість міста.

В Івано-Франківській фортечній галереї «Бастіон» відкрилася фотовиставка Віктора Гурняка. Як професійний фотожурналіст він волонтером багато разів приїздив у зону проведення антитерористичної операції із зібраним для військовослужбовців спорядженням. А у вересні минулого року став бійцем батальйону територіальної оборони «Айдар». Віктор Гурняк не лише фотографував бойові будні своїх побратимів, а й брав участь у боях. У жовтні минулого року, коли він вивозив поранених із зони мінометного обстрілу, Віктор загинув смертю героя. Про життя і подвиг цього захисника України знято документальний фільм.

Кожна війна виявляє своїх героїв. Подвиги військовослужбовців, які показали мужність і відвагу в боях на Донбасі, поклали життя заради захисту України в ході антитерористичної операції, знаходяться від нас, так би мовити на відстані нашого серця. Бо вони ще не стали надбанням історії, а ніби живуть поруч із нами. Тому маємо поспішати передати у спадок прийдешнім поколінням всю велич їхніх подвигів, увічнити їхні прізвища у назвах вулиць, шкіл, фільмах, книгах, піснях.

Саме таким чином український народ свого часу вшанував тих героїчних бійців і командирів, які боронили та визволяли Україну від фашистських загарбників у роки Великої Вітчизняної війни. Так була забезпечена наступність бойових традицій, коли пам'ять про загиблих воїнів передають, як естафету, від покоління до покоління. Сьогодні захисники рівняються не лише на подвиги учасників бойових дій на Донбасі, а й на своїх героїчних попередників. Військовослужбовці Збройних Сил України доглядають понад 600 меморіальних комплексів, братських могил, пам'ятників воїнам, загиблим у роки Великої Вітчизняної війни. Прізвища Героїв Радянського Союзу, почесних солдатів і матросів навічно занесені до списків особового складу низки військових частин і вищих навчальних закладів. Отже, ті далекі від нас у часі доблесні захисники України теж перебувають на відстані серця від кожного з нас!

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

«ВІДКРИТІСТЬ ДО ЛЮДЕЙ І БАЖАННЯ ВСІХ ОБ'ЄДНАТИ»

ТАКИМ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ В ПАМ'ЯТІ БАГАТЬОХ УКРАЇНЦІВ ВОЛОДИМИР КОЧЕТКОВ-СУКАЧ

Днями у Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського відбулося прощання із загиблим у зоні АТО на Донеччині волонтером, командиром групи «Аеророзвідка» Володимиром Кочетковим-Сукачем. Хоча він й не мав військових звань та регалій, проводжали героя з усіма військовими почестями.

Його серце перестало битися на 43 році життя. Володимир підірвався на "розтяжці" в районі населеного пункту Красногорівка Мар'їнського району Донецької області. Попрощатися із загиблим волонтером прийшли сотні людей.

Співчуття родичам та близьким висловили заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед, заступник глави Адміністрації Президента України Андрій Таранов, друзі та знайомі.

— Володимир був самовідданою людиною, творчою натурою, ідеалістом, який завжди відстоював правду та справедливість. Він той, хто реалізував себе в багатьох творчих та бізнесових ініціативах. Крім того, він є одним із співзасновників Вальдорфської школи в Україні. Це настільки різнопланова людина, що можна тільки позаздрити. Останні півтора року Володя відстоював свободу та незалежність нашої держави спочатку на Майдані, а потім у зоні АТО, — розповідає друг Володимира Дмитро Васильєв. — Надзвичайна посмішка, щирість, відкритість до людей і бажання всіх об'єднати — таким залишиться Володимир у моєму серці назавжди.

Не стримуючи сліз, із великим букетом квітів прийшов попрощатися з героєм ще один його друг Олександр Кондратенко.

— Я не можу збагнути, що його вже немає, адже ми з ним знаємо один одного ще з дитинства. Ми разом пройшли Майдан, де Володимир із першого дня стояв із власноруч зробленим щитом на барикадах і чудом залишився живим на Інститутській. Він мав великий спектр інтересів, завжди багато встигав у цьому житті. Ця людина не тільки генерувала ідеї, а й доводила їх до завершення. Коли почув про його загибель, відразу подумав, що це якийсь «фейк», навіть хотів спростувати цю новину. Адже ми нещодавно бачилися в Києві, спілкувалися. Тож до останнього не вірив, що він загинув, — розповідає Олександр Кондратенко. — Я завжди порівнював Володимира зі справжнім українським козарлюгою, якому бракувало тільки полковницької булави та коня…

Осторонь людей із заплаканими очима стояв ще один чоловік.

— Із Володимиром ми були знайомі тільки два роки, за які я встиг тісно з ним потоваришувати. Якби не ця страшна подія, то наші долі пересікалися б вічно, — розповідає волонтер «Медичної сотні» Сергій Слобінський. — Такі, як він, є непублічними лідерами українського народу. Без перепочинку займався аеророзвідкою у зоні АТО. Про нього можна розповідати багато, але найбільше мені запам'яталося, як за часів Майдану ми підвозили до центру міста людям бензин, перемовляючись по раціях. Нас тоді заблокувала ДАІ. Розгублені, ми не знали, що робити, але спокійний і розважливий голос Володимира, що лунав із рації, заспокоював. «Їдемо в об'їзд, прорвемося», —завжди казав він. І дійсно — все із ним вирішувалося.

Попрощатися із командиром приїхали його побратими-волонтери із «Аеророзвідки», серед них і Натан Хазін.

— Нам вдалося попрацювати із Вовою лише трішки більше року. За цей час ми стали справжніми друзями. Він був моїм командиром, рушієм всієї нашої дружньої компанії. Ми обслуговували аеророзвідкою 6 підрозділів Збройних Сил України. Фраза з нашої останньої розмови з Володимиром закарбувалася в моїй пам'яті: «Я у вівторок буду в Києві»… Та сталося так, що ми в цей день прийшли провести його у останню путь, — розповідає Натан Хазін.

Президент України Петро Порошенко нагородив волонтера групи «Аеророзвідка» Володимира Кочеткова-Сукача орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

«Боляче, але війна забирає найкращих. Пам'ятаю, 30 грудня він демонстрував мені систему керування безпілотниками на Яворівському полігоні. Завдяки його роботі вдалося зберегти життя сотням людей», — написав глава держави на своїй сторінці у соцмережі та висловив співчуття дружині Володимира та чотирьом його дітям.

Владислав ІЛЬЧЕНКО,
«Народна армія»

ГІСТЬ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

АНАТОЛІЙ ГНАТЮК: «ДО ЗЕМЛІ ВКЛОНЯЄМОСЯ ЗАХИСНИКАМ ВІТЧИЗНИ»

Ми продовжуємо розповідати про відомих людей, які мають активну громадянську позицію та підтримують українських військових. Цього разу ми поспілкувалися із Анатолієм Гнатюком — заслуженим артистом України, актором Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка, співаком, телеведучим та просто душевною людиною.

— Анатолію Васильовичу, чи служили ви у війську та чи готові захищати Батьківщину в разі отримання повістки із військкомату?

— Так, після закінчення театрального інституту я служив у війську. Курс молодого бійця проходив у Білій Церкві в 72-й омбр. Пам'ятаю, як тоді отримав у вухо від «дедушки» через банальну суперечку: я доводив, що найкращим футболістом на той час був Марадона, а він — що Платіні…

Оскільки музика та театр у мене в крові, то після курсу молодого бійця службу продовжив у складі Ансамблю пісні і танцю Київського військового округу, був ведучим та співав у хорі. Останні півроку дослужував у ракетних військах на Кіровоградщині, але знову ж в оркестрі — грав на великому барабані. Закінчив службу рядовим на посаді музиканта.

Отримати повістку із військкомату не повинен боятися жоден справжній чоловік. Звичайно, може бути страшно, коли почнеш уявляти, що може статися із солдатом на війні. Проте більше має лякати те, що на світовій карті може зникнути наша країна — Україна. Тому захищати Батьківщину я готовий, ховатися не буду. Мені вже 50 років, я знаю ціну багатьом речам у цьому житті.

— Відомо, що ви часто відвідуєте військові госпіталі та допомагаєте українським солдатам. Розкажіть, будь ласка, про це детальніше.

— Я намагаюся робити все, що мені під силу, аби хоч якось допомогти українській армії. Постійно співпрацюю із волонтерами, які їздять у зону АТО, зокрема із Раїсою Шматко. Це моя добра знайома, громадська діячка, волонтерка. Все, що вдається зібрати, я віддаю їй, а вона — хлопцям на передову. Ось нещодавно купив 6 мішків нових солдатських теплих штанів, зараз їх носять хлопці на передовій. Вчора теж завіз Раїсі 250 пачок цигарок та продукти.

«ЗАРАЗ ВИСТУПАТИ ДЛЯ ВОРОГА, ЯК НА МЕНЕ, АМОРАЛЬНО. ЗНІМАТИСЯ В ЇХНІХ СЕРІАЛАХ ТА ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ПРОГРАМАХ, КОЛИ ГИНУТЬ НАШІ ХЛОПЦІ, РОЗГЛЯДАЮ ЯК ЗЛОЧИН АБО ЗРАДУ»

До речі, моя дружина також працює, допомагає нашим бійцям. Хлопцям на передову постійно готує мед із калиною, адже це дуже корисно.

Крім цього, у складі трупи Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка ми із колегами не залишаємося осторонь біди, також намагаємося допомогти хлопцям. Ми граємо багато благодійних вистав, виручені за це кошти перераховуємо на потреби війська. У нас тисячний зал, який завжди заповнений вщерть, тому вдається збирати чималі суми.

Також ми із режисером Олександром Білозубом організовуємо концерти у госпіталях, де виступаємо перед пораненими і персоналом невеликою концертною бригадою, до якої входять чудові актори: Тетяна Олексенко, Олексій Паламаренко, Ольга Цимбаліст, Агнеса Бойко, Олексій Сікорський…

Нещодавно дав свій сольний концерт у шпиталі прикордонників. Неймовірно складно було виступати перед пораненими хлопцями. Пам'ятаю, я вийшов на сцену, актовий зал був повністю заповнений вояками, а їхні очі дивилися немов у безодню. Настільки тяжкий погляд у них був, що дуже важко передати словами. Я намагався достукатися до їхніх сердець своїми ліричними та патріотичними піснями, гумором, але без жодного пафосу та патетики. Я годину намагався їх розрадити і щасливий, що вдалося це зробити. На завершення разом із хлопцями співали «Смереку», що вже стала народною.

Також 31 грудня, на Новий рік, разом із Анатолієм Хостікоєвим, Наталією Сумською, заступником Міністра оборони України — керівником апарату Петром Мехедом та віце-прем'єр міністром — Міністром культури України В'ячеславом Кириленком влаштували концерт у Головному військово-медичному клінічному центрі. Того разу виступали для поранених, які не змогли поїхати додому на свята. Настільки душевно усе склалося… Ми хлопцям до землі вклонялися і дякували за те, що боронять рідну землю. Якби не вони, то вороги до Києва уже б дійшли.

Нещодавно також виїжджали до Дніпропетровська у військовий шпиталь.

— Чи не збираєтеся виступити перед солдатами на Донбасі?

— Ми із колегами-акторами театру чекаємо дозволу від Міністерства культури. Розраховуємо, що це станеться найближчим часом. Концертна бригада готова і вирушить в зону проведення АТО, як тільки це погодять у Мінкульті.

Якщо все буде гаразд, то на Донбасі плануємо показати п'єсу Григорія Квітки-Основ'яненка «Шельменко-денщик». У роки Другої світової війни саме ця п'єса була чи не найбільш популярною серед військових, її часто грали на передовій. Тоді вояки розповідали, що коли дивилися на Шельменка, який виходив переможцем із будь-яких ситуацій, вірили, що їм також вдасться вижити і повернутися додому живими. Думаю, подивитися цю виставу нашим хлопцям не завадить, вона додасть їм натхнення та віри в перемогу.

— Над чим зараз працюєте, коли побачимо нову виставу з вашою участю?

— Все життя мріяв зіграти дві цікаві ролі — Голохвастова з п'єси Михайла Старицького «За двома зайцями» та Остапа Бендера з роману Іллі Ільфа та Євгена Петрова «Дванадцять стільців». Якщо першу роль втілити в життя мені вдалося, то Остапа Бендера — поки що ні. Я розповів про свою мрію режисеру Дмитру Чирипюку, який невдовзі написав інсценівку з роману, тобто зробив п'єсу. Керівництво театру таку ідею підтримало, вирішили, що вистава «Дванадцять стільців» буде цікавою. Тому зараз повним ходом ідуть репетиції, якщо все буде гаразд, то побачите її ще в цьому театральному сезоні.

Крім цього, є заплановані концерти, різні культурні заходи, розписаний наперед графік вистав у театрі.

— Чи не плануєте порадувати шанувальників новими ролями в кіно?

— Розповім цікавий факт: півроку тому телефонує якась жінка і запрошує на проби на роль у новому серіалі. Я запитую, чий це продукт? Хто замовник? Вона відповідає: «Ну ето ОРТ». Ну я їм «ввічливо» відмовив. На проби, звичайно, не поїхав…

Зараз виступати для ворога, як на мене, аморально. Зніматися в їхніх серіалах та телевізійних програмах, коли гинуть наші хлопці, розглядаю як злочин або зраду. Раніше, звичайно, я їздив і виступав у Росії. Це і дні культури України на їхній території, і постійні гастролі з театром імені Івана Франка, і сольні концерти… Але тепер — категоричне ні!

— Як ви ставитеся до свят, які все ще відзначаються в деяких країнах СРСР, наприклад, до Дня захисника Вітчизни 23 лютого?

— Цього року я 23 лютого не святкував, адже вважаю це святом нашого сьогоднішнього ворога, яке походить із пострадянської мілітаристської держави. Хоча в ті часи я й служив у армії, але підтримую рішення нинішнього Президента, адже живу в новій незалежній Україні. Тому святкуватиму День захисника України 14 жовтня — в день святої Покрови Пречистої Богородиці водночас з Днем Українського козацтва. Звичайно, ніхто нікому не заважає, наприклад, посидіти на кухні з друзями та позгадувати армійську службу, молодість, але переводити 23 лютого в ранг державного свята, вважаю, не варто.

8 березня, до речі, теж започатковане двома жінками із сумнівною біографією — Кларою Цеткін та Розою Люксембург. У нас є прекрасне Свято матері… Але я все ж таки жінок привітав, та не з 8 березня, а зі святом весни!

— І наостанок побажання читачам «Народної армії»?

— Усім читачам бажаю миру і дуже хочу, щоб наші хлопці повернулися зі Сходу України живими та здоровими. Зараз, на мою думку, це найважливіше. Ми — достойна нація і все в нас буде гаразд!

Бесідував Владислав ІЛЬЧЕНКО, «Народна армія»

ЛІТЕРАТУРНО-МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

«УКРАЇНСЬКА ВЕСНА» ЗБИРАЄ ДРУЗІВ НА ДОНБАСІ

Літературно-музичний фестиваль «Українська весна» відбувся у звільнених від терористів містах — Слов'янську, Краматорську та Сєвєродонецьку. Організували захід Мистецьке об'єднання «Остання барикада», а також український поет і прозаїк Сергій Жадан. Вони визначили метою проведення фестивалю ознайомлення із сучасною національною культурою України місцевого населення східних областей.

Перед жителями та військовими на Сході України виступали Юрій Винничук, Андрій Курков, Олександр Ірванець, Мар'яна Садовська, Дмитро Лазуткін, Світлана Поваляєва тощо. А також музичні гурти «Kozak System» і «Жадан Та Собаки».

— Ми привезли українське мистецтво на звільнені території Донбасу. Навіть до війни, на жаль, у цих краях ситуація була не найкращою. Якщо в Донецьк та Луганськ хоч іноді приїздили українські культурні діячі, проводили якісь акції чи заходи, то в менших містах — районних центрах уже давно не було ні літературних зустрічей із українськими письменниками, ні концертів, ні вистав та художніх виставок, — розповідає письменник Сергій Жадан.

Зокрема на фестивалі мешканці Сходу познайомилися із творчістю молодого поета Олександра Демченка, який читав власні вірші, присвячені славетному письменнику Василю Стусу.

Інший відомий український письменник Андрій Курков презентував уривки зі своєї нової книги «Щоденники Майдану», підкорив глядачів тонким гумором, розповівши про цікаві ситуації із власного життя, але найбільше розважив публіку казкою «Про їжака».

Мар'яна Садовська, талановита співачка, яка спеціально приїхала на фестиваль із Німеччини, зачарувала глядацьку залу самобутніми, старовинними українськими народними піснями, які вона виконує під акомпанемент індійської гармоні, а її манера виконання та тембр голосу не залишають байдужим жодного із слухачів.

На противагу минулорічній весні, що принесла на українську землю війну, смерть та руйнування, цьогорічний фестиваль подарував людям безліч позитиву, гарного настрою і драйву.

— Хоча в Сєвєродонецьку раніше були добре помітні сепаратистські настрої, сьогодні тут вже значна кількість проукраїнських жителів, для яких ми і виступали. До речі, в залі було чимало військових та волонтерів. І концерт сприймався дуже тепло, як ковток свіжого повітря, — розповів учасник гурту «Kozak System» Іван Леньо. — Ми виступали із тією ж програмою, яка більше двох років звучить не тільки в Україні, а й в інших європейських країнах. Найголовніше — глядачам сподобалося.

Владислав ІЛЬЧЕНКО, «Народна армія»

ЛІГА ЄВРОПИ

«ДИНАМО» ТА «ДНІПРО» — В ОКТЕТІ КРАЩИХ!

Київське «Динамо» та дніпропетровський «Дніпро», які представляють Україну в Лізі Європи успішно подолали бар'єр 1/8 фіналу і пробилися до вісімки кращих команд цього євротурніру. До того дві наші команди грали на стадії чвертьфіналу ще в сезоні-2008/2009. Нагадаю, у тому успішному для нас році на передових ролях були донецький «Шахтар» і київське «Динамо».

Перед поєдинками з ліверпульським «Евертоном» були деякі побоювання щодо здатності оновленого київського «Динамо» подолати цей бар'єр. Що й говорити, не складаються у «біло-синіх» відносини з англійськими клубами, адже з 23-х поєдинків, у яких столичний клуб зустрічався з командами з туманного Альбіону, лише після чотирьох кияни святкували перемогу. От і перший матч з англійським «Евертоном» київське «Динамо» програло з рахунком 1:2. Отже, вдома киянам потрібно було відігравати різницю в один гол.

Заповнені трибуни НСК «Олімпійського» підганяли своїх улюбленців вперед, тож «Динамо», дякуючи своїм фанам за підтримку, видало фантастичний матч. До речі, матч «Динамо» — «Евертон» встановив абсолютний рекорд Ліги Європи за кількістю глядачів. Трибуни «Олімпійського» того вечора заповнили 67 553 любителів цього виду спорту, серед них був і Президент України Петро Порошенко, який вболівав у компанії військовослужбовців із зони АТО, які проходять лікування в Києві.

Ще до початку матчу головний тренер «Евертона» Роберто Мартінес натякав, що його команда не буде відстоювати «слизькі» 2:1 на свою користь, а буде намагатися забити ще, щоб точно забезпечити собі вихід у наступний раунд. «Динамівці» ж, у нападі яких досить несподівано з'явився Лукаш Теодорчик, спробували активно розпочати зустріч і вже в дебюті провели дві непогані атаки.

А на 21-й хвилині Андрій Ярмоленко в своєму фірмовому стилі «розхитав» оборонців і точним ударом вколотив м'яч у сітку воріт «ірисок» (неофіційна назва «Евертона»).

Розуміючи, що за такого рахунку шлях до чвертьфіналу завершується, англійці пішли вперед. Їхня наполегливість призвела до успіху. Лукаку потужним ударом з-за меж карного майданчика не залишив Шовковському жодних шансів і зрівняв рахунок.

А далі настав зоряний час «Динамо». У ворота «ірисок», як то кажуть, «залітало все, що летіло». Спочатку Теодорчик, виправдовуючи сподівання Реброва, з близької відстані розстріляв ворота Ховарда (2:1), а за дві хвилини Велозу потужно пробив точно під поперечину воріт (3:1).

Другий тайм "Евертон" розпочав з потужних атак, втім особливих моментів біля воріт «Динамо» його гравці не створили. А от киянам вдалося спіймати суперників на контратаці і Олег Гусєв зробив рахунок 4:1. А на 76-й хвилині вистрілив новачок «Динамо» Антунеш. Він фактично з центру поля забив п'ятий гол у сітку «Евертона». Після цього «Динамо» остаточно взяло під контроль події на полі, втім «Евертон» після подачі з кутового зусиллями Джегелки спромігся відіграти один м'яч. Остаточний рахунок — 5:2, «Динамо» виривається в чвертьфінал Ліги Європи!

Дніпропетровський «Дніпро» після мінімальної перемоги вдома з рахунком 1:0, мав тримати удар від голландського «Аякса». На цей поєдинок «біло-синьо-блакитні» виходили відразу без чотирьох знакових особистостей. Руслан Ротань, Артем Федецький, Роман Зозуля пропускали матч через перебір жовтих карток, а тренер Мирон Маркевич через хворобу залишився вдома.

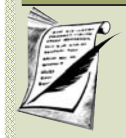
Зі стартових хвилин «Аякс» захопив територію, а їхні суперники проти цього не заперечували. Дніпряни були готовими до того, щоб грати другим номером, однак надійністю тилів вони не вражали.

Так тривало до 60-ї хвилини, коли після серії значних помилок футболістів «Дніпра» молодий і талановитий гравець «Аяксу» Базур не відкрив рахунок. Зрештою основний час матчу так і завершився, тож напруження протистояння перейшло в овертайм. А на 97-й хвилині зустрічі Коноплянка, скориставшись певною пасивністю оборонців, красиво підкрутив м'яч низом метрів з 25-ти в дальню «шістку» — 1:1! «Аякс» всією командою побіг вперед рятувати ситуацію, і за три хвилини до кінця овертайму Ван дер Орн змінив рахунок на 2:1. Проте цей гол не врятував голландців в тому «валідольному» матчі. За рахунок «гостьового» матчу до 1/4 фіналу Ліги Європи пройшли дніпряни.

За результатами жеребкування в чвертьфіналі київське «Динамо» зустрінеться з «Фіорентиною», а дніпропетровський «Дніпро» з «Брюгге». Матчі відбудуться 16 квітня.

Андрій ЗАДУБІННИЙ, «Народна армія»

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Людмила ГУЦАЛЮК, член Національної спілки журналістів України

ПІСЛЯ ВІЙНИ

Як скінчиться війна,
Я зніму «балаклаву» і мокру футболку від поту,
Покладу автомат, вийду з вогкого, темного доту,
Повернусь у свій дім і до мирного сну повернуся.
Але спершу нап'юся, а потім, мабуть, оженюся.
Буду сіяти хліб і творити добро без упину,
І молитись щодня за Вітчизну свою — Україну,
І ростити дітей, і безмірно гордитися ними,
Та не зможу забути про вас, бойові побратими.
Як скінчиться війна,
Буду з фронту солдатів, героїв Вітчизни стрічати,
Перестану щоночі я сльози гіркі проливати,
І не буду під обстріли «градів» щоденно
на фронт від'їжджати,
Бо без нас, волонтерів, не зможуть
триматись солдати.
І пораненим більше не буду я рани гоїти,
І не будемо більше повік ми синів хоронити,
І назавжди минеться той біль,
що, як ніж, в моїм серці,
І на туфлі модельні свої поміняю я «берці».
Як скінчиться війна,
Проросту я весною калиною в чистому полі.
Даруватиму людям я цвіт свій на щастя, на долю.
І дружина моя приведе туди доньку і сина,
І розкаже, як я від нещастя зберіг Україну.
А калина, як кров моя, буде на землю спадати,
І ніколи не втішиться знов моя рідная мати.
А на нашій землі будуть вільні і дружні народи,
І Вкраїна завжди пам'ятатиме ціну свободи.
Боже, дай нам миру
І прости провину,
Збережи єдину
Нашу Україну.
Тим пошли прозріння,
Хто ввійшов в оману,
А тобі — навіки
Буде наша шана.

ПЕРЛИНИ МУДРОСТІ

Якщо підступності не буде краю, то доведеться битися.

Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

***

Хоч би які великі були московські насильства, вони не дають москалям жодного законного права на Україну.

Пилип ОРЛИК

***

Добрий все бачить лиш добре, підлий — лиш підле у других!

Іван ФРАНКО

ПОСМІХНІТЬСЯ!

Жіноча логіка унікальна:
— Чому ви запізнилися на роботу?
— Пізно вийшла з дому.
— А раніше не можна було вийти?
— А вже пізно було раніше виходити.

***

Чоловік з дружиною дивляться фільм жахів. На екрані з'являється чудовисько.
— Ой, мамочка! — скрикує дружина.
— Я теж взнав свою тещу, — говорить чоловік.

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

В УКРАЇНСЬКІЙ АПТЕЧЦІ — ПОВНИЙ «БОЄКОМПЛЕКТ»

З початком проведення антитерористичної операції у Збройних Силах України гостро постала проблема медичного забезпечення. В той час не вистачало деяких необхідних лікарських препаратів. Згодом у війську з'явилося чимало видів аптечок домедичної допомоги. Найчастіше на передову потрапляли іноземні зразки від волонтерів. Зараз же військові медики підготували свою аптечку.

За словами заступника директора Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковника медичної служби Олега Ляшенка, за наявності медикаментів на складах, одним з каменів спотикання при створенні вітчизняної індивідуальної аптечки була відсутність відповідних футлярів. Отже, спільно з благодійними фондами «Крила Фенікса» та «Рятуємо життя разом» Міністерство оборони запровадило проект, який дозволить повністю забезпечити наших військових у зоні АТО аптечками вітчизняного виробництва.

— Відповідним наказом було визначено 10 позицій, що повинні міститися в індивідуальних аптечках, а волонтери зголосилися пошити для них близько 10 тисяч футлярів — розповів полковник Олег Ляшенко. — На сьогодні вже сформовано та відправлено до трьох мобільних госпіталів у зоні АТО більше чотирьох тисяч таких індивідуальних аптечок.

Вони загалом комплектувалися на військово-медичних складах Міністерства оборони України. До складу аптечок входять сучасні анальгетики (Налбуфін), антибактеріальні засоби в таблетках, індивідуальні перев'язувальні пакети, бинт, хімічні та механічні засоби для зупинки кровотечі (гемостатичний препарат КвікКлот або Целокс та джгут), пластир, медичні рукавчики, тощо.

Завдяки спільним зусиллям Міністерства оборони та волонтерських фондів представлена аптечка є майже ідеальним варіантом і за ціною, і за комплектацію препаратів. Вартість аптечки щонайменше вдвічі нижча за іноземний аналог.

Як зазначив начальник відділу постачання медичного майна Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України Володимир Прудніков, аптечка ще буде удосконалюватися, проте вже зараз вона наближена до стандартів НАТО. Планується розгорнути широке виробництво даного виробу, а також перейти повністю на комплектацію вітчизняними лікарськими засобами.

Ангеліка ДІЛАЙ, «Народна армія»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40265

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Ігор ПАРУБСЬКИЙ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна